

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๓๖

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00036

๓๖...

ฉันเพลแล้วพระบัวเหี่ยวก็กลับมาที่กุฏิท่านพระครูอีก ข้าราชการหนุ่มประมาณไม่เกินสามสิบนั่งรออยู่ ท่านเดาว่าบุรุษผู้นี้ต้องเป็นข้าราชการเพราะเขาสวมชุดสีงาช้างและมี “บั้ง” ติดอยู่บนบ่าทั้งสองข้าง เขากราบท่านสามครั้งแล้วทักขึ้นว่า

“หลวงพ่อยู่วัดนี้หรือมาจากที่อื่นครับ”

“อาตมาอยู่วัดนี้ แล้วโยมละมาจากไหน”

“ผมมาจากอำเภอสองพี่น้องครับ แต่บ้านเดิมอยู่ที่นี้ แล้วก็คุ้นเคยกับหลวงพ่อมานาน”

“แล้วโยมไปทำอะไรอยู่ที่นั่นล่ะ ที่อำเภออะไรนะ”

“อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรีครับ ผมเป็นปลัดอำเภออยู่ที่นั่น”

“อ้อ”

“ถ้าแก่เส็งเสร็จจากรับประทานอาหารก็เดินเข้ามานั่งพร้อมโซฟาเปอร์แท็กซี่ คนทั้งสองกราบพระบัวเหี่ยวสามครั้ง พระหนุ่มจึงถือโอกาสแนะนำบุคคลทั้งสามให้รู้จักกัน ทราบว่าชายหนุ่มเป็นปลัดอำเภอ ถ้าแก่เส็งจึงพูดถึงลูกเขย

“ลูกเขยผมเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ คุณเคยได้ยินชื่อไหม” เขาบอกชื่อคนเป็นสามีของลูกสาว ปลัดหนุ่มจึงว่า

“ครับ ท่านเคยเป็นผู้บังคับบัญชาของผม คุณนายดวงสุดาเป็นบุตรสาวของท่านหรือครับ”

“ถูกแล้ว ก็หนูดวงสุดานี้แหละที่พาผมมารู้จักกับหลวงพ่อ แล้วผมก็ได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่นี่”

“โยมถ้าแก่ปฏิบัติได้ก้าวหน้ามากนะโยมปลัด” พระบัวเหี่ยวบอกข้าราชการหนุ่ม เพราะต้องการจะยกย่อง “ลูกศิษย์” ท่านคิดว่าปลัดหนุ่มคงจะคุ้นเคยกับการปฏิบัติกรรมฐาน

เนื่องจากเป็นคนถีนี่และรู้จักท่านพระครูมานาน ท่านไม่รู้เลยว่าบุคคลผู้นี้อยู่ในประเภท
“ใกล้เกลือกินต่าง”

“โยมปลัดคงปฏิบัติได้สูงแล้วใช่ไหม” ท่านถามอีก

“หลวงพี่หมายถึงอะไรครับ” คนถูกถามไม่เข้าใจ

“อาตมาหมายถึงการปฏิบัติธรรม โยมปลัดเคยใกล้ชิดหลวงพ่อกับปฏิบัติไปได้ไกลแล้ว
ใช่ไหม”

“เปล่าเลยครับหลวงพี่ บอกตามตรงว่าผมไม่สนใจเรื่องอย่างนี้ มันสนุกเสียที่ไหนละ
ครับ กรรมฐานนะ” เมื่อเขาตอบมาอย่างนี้ พระบัวเหียวจึงไม่ซักถามอะไรอีก ด้วยเกรงจะไม่
เป็นที่สบบารมณฺ์ของผู้ถูกถาม พอดีกับท่านพระครูลงมาจากกุฏิชั้นบน ผู้ที่นั่งรออยู่จึงทำ
ความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง

“เจริญพร โยมปลัดมาอย่างไร” ท่านเจ้าของกุฏิทักทาย

“ผมจะมาขอให้หลวงพ่ช่วยดูฤกษ์แต่งงานครับ” ปลัดหนุ่มตอบ

“เจ้าสาวเขาเป็นใครล่ะ” ท่านถาม ปลัดวัยสามสิบตอบว่า

“เป็นนางเอกลิเกครับหลวงพ่” น้ำเสียงมีแววภูมิใจในหญิงที่ตนจะแต่งงานด้วย ท่าน
พระครูเห็นไม่เข้าเรื่อง คนเป็นปลัดอำเภอจะไปแต่งงานกับนางเอกลิเก มันจะเป็นไปได้
อย่างไร หรือว่าสองคนนี้เป็นคู่เวรคู่กรรมกันมา ครั้นใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบก็ได้รับรู้
ว่า คนคู่นี้ไปกันไม่ได้และจะอยู่กันชนิดหม้อข้าวไม่ทันดำก็ต้องเลิกร้างกัน จึงพูดขึ้นว่า

“โยมคิดอย่างไรถึงจะไปแต่งงานกับนางเอกลิเกล่ะ อาตมาว่ามันไม่คู่ควรกัน ไม่มีอะไร
เหมาะสมกันเลย” ปลัดหนุ่มรู้สึกขัดเคืองในคำพูดของท่าน เขากำลังหลงสตรีผู้นั้นจนลืมหลืม
ตาไม่ขึ้น จึงบอกท่านพระครูว่า

“ใช่! หลวงพ่ครับ ก็เรารักกัน เขาสวยมากนะครับหลวงพ่ รูปร่างหน้าตาสวย ร่า
กาย สวย เสียงก็เพราะ หนุ่ม ๆ รุ่มจีบกันเป็นพรวน แต่เขาก็ไม่เลือกใครนอกจากผม”

“นั่นแหละ เพราะอย่างนี้แหละที่จะทำให้อยู่กันไม่ได้ พอแต่งงานกัน แล้วโยมก็จะหึง
ไม่ให้เขาไปเล่นลิเก ตอนแรกเขาก็เชื่อ แต่พออยู่ไป ๆ เขาก็จะเบื่อ ก็จะหนีไปเล่นลิเกอีก แล้ว
ก็ทะเลาะกัน ในที่สุดก็ต้องเลิกกัน อย่าแต่งเลย เชื่อบาตมาเถอะ คนนี้ไม่ใช่เนื้อคู่โยมหรอก
อาตมาเห็นกฎแห่งกรรมของโยมแล้ว คนที่จะมาร่วมชีวิตกับโยมต้องเป็นอาจารย์”

“แต่ผมปักใจเสียแล้วครับหลวงพ่ ผมรักผู้หญิงคนนี้แล้วก็จะแต่งงานกับเธอให้ได้ ไม่
ว่าอะไรจะเกิดขึ้น” ปลัดหนุ่มยืนยันหนักแน่น เขาเข้าใจว่าความหลงเป็นความรัก

“แปลว่าโยมไม่เชื่อที่อาตมาพูดใช่ไหม อย่าแต่งเลยนะอาตมาขอรับรอง อาตมาหวังดี ด้วยใจจริง” ท่านพระครูพยายามพูดตัดทอน

“ผมก็ขอรับรองหลวงพ่อก็เหมือนกันว่าโปรดอย่าห้ามผมเลย ผมคงไม่มีความสุขไปตลอด ชีวิต ถ้าไม่ได้แต่งงานกับเธอ” คนถูกศรรักปักอกว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจโยมเถอะ กรรมของใครก็ของคนนั้น อาตมาก็ได้พยายามช่วย แล้ว ในเมื่อโยมไม่เชื่อก็ไม่ว่ากัน แต่จะให้อาตมาหาฤกษ์ให้มัน อามตาทำไม่ได้เพราะเห็นอยู่ ว่าอะไรเป็นอะไร ต้องขอโทษด้วยที่ไม่อาจทำให้โยมสมความมุ่งมาดปรารถนา” ได้ยินดังนั้น บุรุษวัยสามสิบก็หมดความอดทน เขาพูดออกมาด้วยความโกรธว่า

“ผมเสียใจครับหลวงพ่อกับเสียใจที่หลงนับถือหลวงพ่อดีมาช้านาน เรื่องแค่นี้หลวงพ่อก็ ช่วยผมไม่ได้ มีหน้าซ้ำยังพูดให้เสียกำลังใจอีก เอาละ ผมขอประกาศ ณ ที่นี้ว่า นับแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ผมจะเลิกเคารพนับถือหลวงพ่อกับจะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก” แล้วจึงผลุนผลันลุก ออกไปโดยไม่รำลา ท่านพระครูไม่พูดว่าอะไร ไม่โกรธ ไม่ขี้บรูษนั้น เพราะรู้ว่า “สัตว์ โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

“เสียดายนะครับ หน้าตาดี ๆ ตำแหน่งหน้าที่ก็ดี แต่กิริยาที่แสดงออกมาไม่ดีเลยสัก นิด” โซเฟอร์แท็กซี่วิจารณ์

“ช่างเขาเถอะโยม เขาทำกรรมมาอย่างนี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้ ในเมื่ออาตมาบอกให้แล้ว แต่เขาไม่ยอมแก้ไข อาตมาก็ช่วยเขาไม่ได้ กรรมบางอย่างมันก็แก้ไขได้ แต่เขาไม่ยอมแก้”

“ผมเคยคิดนะครับหลวงพ่อกับโซเฟอร์แท็กซี่พูด

“เคยคิดว่ากรรมนั้นแก้ไม่ได้ อย่างคนที่เป็นโจรก็ต้องเป็นโจรตลอดไป เพราะเขาเกิด ใต้ดาวโจร แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้ว่ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเสมอไป” เขาลังเลใจนิดหนึ่งว่าจะพูดต่อไป ดีหรือไม่ ต่อเมื่อนึกได้ว่า คนชั่วที่กลับตัวเป็นคนดีนั้นหาสรรเสริญ จึงตัดสินใจว่าจะต้อง พูด

“อย่างผมนี่เมื่อก่อนก็หากินทางทุจริต แต่ก็มากลับตัวกลับใจได้เพราะถ้าแก่ เดี่ยวนี้ ผมกล้าพูดได้อย่างเต็มปากว่าผมเป็นคนดี อย่างน้อยก็ไม่เบียดเบียนใคร แล้วผมก็ รู้สึกว่าผมจะมีความสุขกายสบายใจกว่าแต่ก่อนมาก เพราะละชั่วได้”

“อย่างนั้นหรือ อาตมาขออนุโมทนา ขอประทานโทษ เมื่อก่อนโยมมีอาชีพอะไรล่ะ”

“ก็ไม่มีอาชีพเป็นหลักเป็นฐานหรอกครับ ผมชอบเล่นการพนันแล้วก็มึนสินล้นพันตัว ถ้าแก่ก็เป็นเจ้าหนี้ผม พอแก่ทวงมาก ๆ เข้า ผมเลยรวบรวมสมัครพรรคพวกไปปล้นบ้านแก่

ใจคอผมโหดร้ายมาก เพราะผมตั้งใจจะฆ่าแกกับเมียเพื่อปลดหนี้ แต่ไม่ทราบเป็นเพราะอะไร ผมยิงแกไม่ออกครับ แกกับเมียกำลังนั่งหลับตาอยู่ ผมก็ยิงใส่เลย รัวปืนเอ็ม.๑๖ เข้าใส่ แต่ยิงไม่ออก

ในที่สุดผมก็ถูกจับได้ ก็ติดคุกอยู่สามเดือนเพราะถ้าแกอ้างว่าจำตัวคนร้ายไม่ได้ ที่จริงผมรู้ว่าแกจำผมได้ ผมรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของแก จึงตั้งสัจจะว่าจะเลิกทำชั่ว แล้วผมก็เลิกได้จริง ๆ ครับ” ผมเล่ามีน้ำตาคลอหน่วยตาเพราะความซาบซึ้ง ท่านพระครูพูดปลอบเขาว่า

“เอาเถอะ หมดเคราะห์หมดโศกแล้ว ต่อไปนี้ชีวิตโยมก็จะพบกับความเจริญรุ่งเรือง อาตมาขออวยชัยให้พร” ชายวัยสี่สิบเศษกราบท่านสามครั้งด้วยพอใจในพรที่ท่านให้

“ผมเป็นหนี้บุญคุณเจ้าแก่มากเลยครับ เพราะถ้าแกเอาผมเข้าคุก ผมก็ไม่มีวันที่จะกลับเนื้อกลับตัวได้ นี่ผมก็ตั้งใจจะรับใช้แกเท่าที่เวลาและโอกาสจะอำนวย”

“นายสุขเขาดีกับผมมากครับหลวงพ่อกับนี้เขาก็จะไม่ยอมเอาเงิน ผมต้องขอร้องเขาอยู่นานกว่าจะตกลงกันได้” เจ้าแกเสียดายของคนที่กลับตัวกลับใจได้

“เพราะเจ้าแกดีกับผมก่อนนะครับหลวงพ่อกับนี้ผมก็เลยจะตอบแทนความดีแก แต่แกก็ไม่ยอมรับ ขนาดผมคิดค่าน้ำมันสองร้อย แกก็แถมให้อีกหนึ่งร้อยเป็นสามร้อย” นายสุขเล่า

“สรุปว่าโยมดีทั้งสองคนนั่นแหละ คนดีก็ต้องพบกับคนดี เธอเห็นด้วยไหมบัวเหี่ยว”

“เห็นด้วยครับ” พระหนุ่มรับคำแล้วถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับนี้ ผมรู้สึกว่าคุณที่ม่าวัดนี้มีทั้งคนไทยและคนจีน คนไทยนั้นมักมาให้หลวงพ่อกับนี้ช่วยดับร้อนผ่อนทุกข์แล้วก็มักจะไม้ออกกรรมฐาน บางคนรู้จักหลวงพ่อกับนี้มานานแต่กลับไปเคยปฏิบัติธรรม ยกตัวอย่างเช่น นายข้าหรือปลัดอำเภอคนเมื่อกี้ แล้วตัวผมก็มีความรู้สึกว่าคุณหลวงพ่อกับนี้รักคนจีนมากกว่าคนไทย เป็นอย่างนั้นหรือเปล่าครับ”

“เธอหาว่าฉันลำเอียงว่างั้นเถอะ”

“ก็หลวงพ่อกับนี้ลำเอียงหรือเปล่าเล่าครับ” ลูกศิษย์ยั่ว

“ฉันคิดว่าฉันไม่ได้ลำเอียง ใครปฏิบัติดีฉันก็อนุโมทนาไปกับเขา ส่วนคนที่ทำไม่ดีฉันก็สงสารเขา แล้วมันก็น่าแปลกอย่างที่เธอนั่นแหละ คือ คนที่ปฏิบัติดีนั้นมักเป็นคนจีน อาตมารักคนจีนมากนะโยมเจ้าแก อยากรู้ไหมว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น” ท่านถามเจ้าแกเสียดาย

“อยากทราบครับ หากไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปผมอยากให้คุณหลวงพ่อกับนี้ให้ฟังครับ” บุษราคัมเลยเจ็ดสิบพูดอย่างเกรงใจ ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“ที่อาตมารักคนจีนมากเพราะชอบที่เขาขยันทำมาหากินประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เพราะอาตมาทำเวรทำกรรมกับคนจีนมามากสมัยที่เป็นเด็ก ๆ ก็เลยต้องรักเขาเป็นการใช้กรรม แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าฉันเกลียดคนไทยหรือกะบ่าวเสี่ยว เธออย่าเข้าใจผิด”

“ครับ ผมเข้าใจถูกต้องแล้ว และก็รู้ด้วยว่าหลวงพ่อก็ไม่เกลียดญวนเหมือนกัน” พระบัวเสี่ยวเย้า

“ตอนเด็ก ๆ หลวงพ่อก็ทำกรรมอะไรไว้กับคนจีนหรือครับ” นายสุขถาม

“มากมายหลายประการเชียวแหละโยม สมัยเด็ก ๆ อาตมาชอบทดสอบความอดทนของเขา”

“ทดสอบยังไงครับ”

“ก็แกล้งต่อราคาเวลาซื้อของ อย่างตาแป๊ะคนหนึ่งแกขายเสื้อผ้าอยู่ในตลาด อาตมาก็แกล้งต่อ แกก็ไม่โมโห ถ้าเป็นร้านคนไทยรับรองถูกต๋ำแล้วก็ไล่ออกจากร้านแน่ เพราะคนไทยเขาหยิ่งแล้วก็ไม่มีความอดทน

ร้านคนไทยเขามักจะมีนางกวักประจำอยู่ในร้าน แต่กลับขายไม่ดี ร้านคนจีนไม่ต้องมี นางกวักแต่ขายดิบขายดีจนหยิบแทบไม่ทัน โยมเชื่อไหม สินค้าอย่างเดียวกันถ้าร้านคนไทยขายห้าบาท คนซื้อเขาก็รู้แต่ก็ยังอุตสาหไปซื้อร้านคนจีน ร้านคนไทยขนาดมีนางกวักด้วยขายถูกกว่าด้วย แต่คนกลับไม่ซื้อ” แปลกไหมเล่า

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ” พระบัวเสี่ยวถาม

“ก็คนจีนเขายิ้มแย้มแจ่มใส ส่วนคนไทยหน้าเหมือนมีนางกวัก ใครเข้าจะเข้าร้าน” นายสุขกับแก้วแก้วหัวเราะชอบใจเพราะท่านพระครูทำท่าประกอบการเล่นด้วย

“ที่นี้ตาแป๊ะที่ขายเสื้อผ้านี้แกก็ถูกอาตมาแกล้งอยู่บ่อย ๆ แต่แกก็เอาตัวรอดได้ทุกที อย่างเช่น อาตมาซื้อเสื้อไปวันนี้ พอรุ่งเช้าก็เอามาเปลี่ยน บอก “ตาแป๊ะ ขอเปลี่ยนเสื้อหน่อย ใส่ไม่ได้มันคับ” ตาแป๊ะแกก็ว่า” ท่านเลียนเสียงคนจีน

“ไม่เบ้งลาย ไม่เบ้งลาย เสื้ออ้าวซักเลี้ยวอีกล่าย” อาตมาก็เลยต้องกลับบ้านเพราะแกไม่ยอมให้เปลี่ยน พอรุ่งเช้าก็มาใหม่ บอกว่า “ตาแป๊ะ อ้าวขอเปลี่ยนเสื้อหน่อย” แกก็ถามว่า “เบ้งทำมาย” อาตมาบอก “มันหลวม” แกก็ว่า “ไม่เบ้งลาย ไม่เบ้งลาย เสื้อลำนอ้วะ ซักเลี้ยว หกล่าย” ตกลงแกก็ไม่ยอมให้เปลี่ยน อาตมาก็หมดปัญญาที่จะพูดกับแก” ท่านหยุดวันระยะนิดหนึ่งแล้วเล่าต่อว่า

“มีอยู่รายหนึ่งที่อาตมาทำกรรมกับแกไว้หน้าว่าคนอื่น ๆ แกชื่อบัก อาตมาก็เรียกแก เจ๊กบัก” ถ้าแกเส็งสะดุ้งนิดหนึ่ง แต่ท่านพระครูไม่ทันสังเกต ท่านเล่าต่อไปว่า

“สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง พวกต่างด้าวจะถูกไล่ออกจากเขตที่มีทหาร เจ๊กบักแกก็ ถูกไล่มาจากลพบุรี มาอาศัยอยู่ตลาดปากบาง แกก็เที่ยวซื้อขวดซื้อโลหะจากชาวบ้านไปขาย บางทีก็เอาขนมข้าวพองมาแลก อาตมาตอนนั้นอายุสิบเอ็ดหรือสิบสองนี่แหละ ก็ชอบขโมย ข้าวพองแกมากิน แล้วก็ดำแกว่าไอ้เจ๊กบ้า ไอ้เจ๊กบักบ้า บางทีก็ล้อแกเป็นเพลงว่า “เจ๊กบักตกน้ำตาย เมียร้องให้ เสียตายเจ๊กบัก” แกก็ไม่โกรธยิ้มลูกเดียว แกบอกอาตมาว่า “อาตี่ ล้อจาหล่าอ้อก็หล่าไป อ้อะไม่โกก แต่อ้อจาเอาซาตางจากล้อให้ล่าย” นี่แกว่าของ แกอย่างนี้”

“แล้วได้ไหมครับ” ถ้าแกเส็งถาม เขากำลังสงสัยว่า “เจ๊กบัก” ที่ท่านพระครูกล่าวถึง นั้นจะเป็นคนเดียวกับน้องชายของเขาหรือไม่ ก็ต้องฟังท่านเล่าให้จบเสียก่อน

“ได้สิ ก็เวลาแกไม่เผลอให้อาตมาขโมย อาตมาก็จำเป็นต้องซื้อแก แต่กระนั้นก็ซื้อ แบบซี้โกง คือขนมข้าวพองแกขายห่อละเฟื้อง อาตมาก็ทำเป็นซื้อห่อหนึ่ง แต่ที่แท้หยิบมาสอง ห่อ ก็โกงแกมาตลอดจนกระทั่ง แกเปลี่ยนจากขายขวดไปขายหมู อาตมาก็ขโมยหมูแกอีก”

“แล้วเคยถูกแกจับได้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ถ้าถูกจับก็เสียชื่อมหาโจรนะซี คือตาแป๊ะแกมีแข่งอยู่คู่นี้ แล้วไม้คานของแกมี ลักษณะคล้ายไม้พลองของลูกเสือ แต่สีดำเมี่ยมเลย แกหาบจนไม้คานเป็นมัน แกก็ตัดหมูออก ชั่งเป็นกอง ๆ กองละหนึ่งกิโล ยืนขายอยู่ที่ท่าน้ำ พอแกมั่วหยิบหมูให้คนอื่น อาตมาก็ย่องไป ข้างหลัง คว่าหมูที่แกกองเอาไว้ ก็เอาหนีบรักรัแล้วโดดน้ำดำมาขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง ฝั่งที่เป็นบ้าน อาตมา เอาหมูไว้ในตู้กับข้าวแล้วดำน้ำไปปากกะโน้นอีก หวังจะไปเอาอีกซีกโล

พอขึ้นไปยืนบนท่า แกก็บ่นกับคนซื้อว่าหมูแกหายไปโลหนึ่ง ตาคณซื้อแกก็เห็นตอนที่ อาตมาหยิบแล้วโจนลงน้ำ แต่แกก็พูดเข้าข้างอาตมาว่า หมูมันคงตกลงไปในน้ำ เจ๊กบักแกก็ ว่า “เป็งไปไม่ล่าย ต้องมีคองมาคาโมย ถ้าตกน้ำจริงมกก็ต้องลอย” ตาคณนั้นก็พูดอีกว่า “มันไม่ ลอยหรอก ถ้าเป็นเนื้อหมูมันไม่ลอย เป็นมันหมูถึงจะลอย” ตาแป๊ะก็เลยตัดมันให้มากหน่อย ตัดเนื้อน้อย ๆ พวกคนซื้อก็เลยได้มันหมูไปมากกว่าเนื้อ เพราะอาตมาเป็นต้นเหตุ”

“แล้วแกเคยแสดงท่าทางว่าสงสัยหลวงพ่อไหมครับ” นายสุขถาม

“แกก็คงสงสัยอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีพยานหลักฐาน แกก็เลยเอาผิดอาตมาไม่ได้ อาตมาก็แกล้งแกสารพัด เจอหน้าที่ไรก็ดำ “ไอ้เจ๊กบ้า ไป ไป ให้พัน” แกก็ยิ้ม บอกว่า “ไอ้ดี

วังนี้ลือเลื่องอ๊วะไอ้เจ๊กบ้า แต่วังหน้าลือต้องเลียมอ๊วะว่า เตี้ย จำไว้นะ” อาตมาบอกเรื่องอะไรจะเรียก แก่ก็ว่า “ต้องเลียม วังนี้ลือต้องเลียมเพราะอ๊วะมีลูกสาวห่าคง ลือจาต้องมาขออ๊วะ เลียมเตี้ยเข้าสักวัง” นี่แก้วของแกอย่างนี้ แล้วก็จริงอย่างที่แก้วว่าเสียด้วย อาตมาต้องยอมเรียกแก้วเตี้ยเพื่อชดใช้กรรม”

“หลวงพ่อกับไปชอบลูกสาวแกเข้าหรือครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“เปล่าหรือก แต่ลูกสาวแกก็มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้ฉันต้องเรียกเจ๊กบักว่าเตี้ย คือพอลูก ๆ เป็นสาวก็ได้แต่งงานกับคนดีมีฐานะ ก็ช่วยเตี้ยทำมาหากินจนร่ำรวยเป็นลำดับ กระทั่งมีเงินไปตั้งร้านขายทองอยู่ที่เยาวราช”

ถ้าแกเส็งแนใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ตะแป๊ะคนที่ท่านพระครูเล่าให้ฟังนั้นคือน้องชายของเขา ครั้นจะพูดออกมาก็เห็นว่ายังไม่ถึงเวลา ทางที่ดีควรฟังท่านเล่าให้จบเสียก่อน

“โลกมันกลมชะโยมถ้าแก พ่อแกย้ายเข้ากรุงเทพฯ อาตมาก็ไม่เจอแกมาเป็นเวลาร่วมสิบปีทั้งทีหลังจากนั้นอาตมาก็เข้าไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ พันตรีหลวงธรรมา ซึ่งเป็นคุณปู่ของอาตมาได้มารับอาตมาไปกรุงเทพฯ และฝากไว้กับจอมพล ป. พิบูลสงคราม ซึ่งท่านจะให้อาตมาเรียนตำรวจ

ระหว่างที่อยู่กับท่าน อาตมาก็เรียนดนตรีไทย เป็นลูกศิษย์หลวงประดิษฐไพเราะ แต่ตอนหลังอาตมาไม่ชอบเรียนตำรวจ มันไม่ถูกกับอัธยาศัย เลยกลับมาอยู่บ้าน พอปี ๒๔๙๑ ก็อุปสมบทที่วัดพรหมบุรี

บวชได้ห้าพรรษา ท่านสมภารก็บอกให้อาตมาเข้ากรุงเทพฯ ไปเรียไรเงินมาสร้างโบสถ์ อาตมาก็ไปกับลูกศิษย์ไปหาจอมพล ป. ท่านก็ทำบุญมาห้าพัน หลวงประดิษฐไพเราะทำมาสองพัน พันตรีหลวงธรรมาคุณปู่ของอาตมาทำมาสามพัน แล้วพวกข้าราชการที่ใกล้ชิดจอมพล ป. ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นนายกรัฐมนตรีก็ช่วยกันคนละร้อยสองร้อย ก็ได้เงินมาหลายหมื่น

วันจะกลับก็มีข้าราชการบริพารของสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ พาอาตมาเข้าเฝ้า พระองค์ก็พระราชทานพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์มาห้าพัน อาตมาก็เตรียมจะกลับ มีลูกศิษย์ไปด้วยหลายคน มีทั้งผู้ชายผู้หญิง ทีนี้ลูกศิษย์เขาก็อยากจะซื้อทองกัน เลยพาอาตมาไปเยาวราชเขาก็พากันเข้าไปซื้อทองในร้าน อาตมาก็ยืนรออยู่หน้าร้าน ก็มีตาแป๊ะเจ้าของร้านออกมานิมนต์ให้เข้าไปฉันท้ำชา แก่ก็ถามว่าอาตมามาจากไหน

พอบอกว่าจากวัดพรหมบุรี แกก็เล่าว่าแกเคยอยู่ตลาดปากบาง อาตมาก็เอะใจ แกก็เล่าตั้งแต่หนีมาจากลพบุรีเพราะเขาไล่คนต่างตัวออกจากเขตทหาร มารับซื้อขวิดไปขาย ขวิดหมู กระทั่งมาขายทอง แกบอกชีวิตสมัยที่อยู่ปากบางนั้นตกระกำลำบากมาก ต้องหาบของขายจนบ่าด้านไปหมด ว่าแล้วแกก็สั่งให้ลูกสาวไปเอาแข่งกับไม้คานลงมาอวด อาตมาเห็นก็จำได้ อาตมาก็ลองถามแกว่าเคยถูกคนแกล้งไหม แกก็ว่ามีเด็กผู้ชายเกเรอยู่คนหนึ่ง ชอบด่าแกว่าไอ้เจ๊กบ้า แล้วก็ชอบขโมยขนมข้างฟองแก พอแกขายหมูก็แอบขโมยหมูแกอีก

อาตมาฟังแล้วขนลุก คิดในใจว่าจะบอกแถดีหรือไม่ดี ก็พอดีแถถามว่า “ห่างมากกรุงเทพฯ ทำไม” อาตมาก็บอกมาเรียไรเงินไปสร้างโบสถ์ แกก็เดินไปที่ลินชักหยิบเงินมาสองพัน บอกว่าร่วมทำบุญด้วย อาตมาก็เก็บเงินใส่ย่ามไว้อย่างมิดชิด กลัวแกจะทวงคืน แล้วก็สารภาพกับแกว่า “เตี้ย อาตมาขอโหสิกรรม เด็กเกเรที่เคยขโมยของเตี้ย เคยด่าเตี้ยนะคืออาตมาเอง” แกได้ยินดังนั้นก็ตกใจอ้าปากค้างเลย อาตมารีบพูดต่อว่า “เตี้ย โหสิกรรมให้อาตมานะ ไหน ๆ อาตมาก็เป็นพระแล้ว และก็คงไม่เอาเงินคืน” พอแกหายตกใจ แกก็บอกอาตมาว่า “ห่างไม่ต้องเลียดอ๊วะว่าเตี้ยก็ล่าย เลียดไอ้เจ๊กบัก หรือไอ้เจ๊กบ้าอย่างเลียดก็ล่าย อ๊วะไม่โกกเลียดก็ไม้อาเงินคิงล้วย แต่อ๊วะขอห่างอย่างเลียดเท่านี้” แกขออะไรอาตมา โยมเถ่าแก่รู้ไหม” ท่านถามเถ่าแก่เส็ง

“ไม่ทราบครับ บุรุษวัยเจ็ดสิบเศษตอบ

“ขอให้หลวงพ่อสึกไปแต่งงานกับลูกสาวแกไซ้ใหม่ครับ” พระบัวเฮียวเดา

“แหม! ถ้าขอย่างนั้นก็ดีนะสิ แต่นี้แกไม่ได้ขอย่างที่เธอเดา แกพูดกับฉันว่า “ห่างบวกรึลึเลียด อ๊วะจาขอล้องว่าให้ห่างบวกรึอย่างนี้ตาหลอกไป อย่างล่ายสีกออกไปหล่าเจ๊กอีก” นี่แกว่าอย่างนี้ แหม ฉันจ้ะจับแสบเข้าไปถึงข้อหัวใจ แทบจะคืนเงินให้แกไปเลยเซียวละ”

“แล้วคืนหรือเปล่าครับ” นายสุขถาม

“คืนทำไมละโยม เงินเขาตั้งใจทำบุญ” เจียบกันไปพักหนึ่ง เถ่าแก่เส็งก็พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อย่าตกใจนะครับถ้าผมจะกราบเรียนให้ทราบความจริงอะไรบางอย่าง”

“ความจริงอะไรของเถ่าแก่ละ ว่าไปเถอะ อาตมาจะพยายามไม่ตกใจ” เมื่อท่านอนุญาต บุรุษวัยเจ็ดสิบเศษจึงพูดว่า

“เจ๊กบักที่หลวงพ่อเล่ามานั้นคือน้องชายแท้ ๆ ของผมที่ชอบหัวกันมาจากเมืองจีน
ครับ” ท่านพระครูมีความรู้สึกเหมือนกับวันที่เสาเต็นท์พุ่งมาปะทะหน้า ท่านร้องเรียกนาย
สมชายเสียงหลง

“สมชายอยู่ไหนนะ ช่วยชงยาหอมมาให้หลวงพ่อด้วยเถอะ กำลังเป็นลม”..

มีต่อ.....๓๗